

De tatoeagemoorden

De tatoeagemoorden

Freddy Was

Ook verkrijgbaar:

Een nieuwe Rembrandt? (2020)

Gijzeling in kamer 2.28 (2023)

**Verba volant, scripta manent.
Woorden vliegen, geschriften blijven.**

Voor moeke & pappie

Auteur: Freddy Was

Coverontwerp: Freddy Was

ISBN: 9789465464350

©FreddyWas

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de schrijver.*

1

Dat inspecteur Van Leeuwen bijna een uur langer moest wachten op haar Z4, had ze niet ingeschat. Ze reed er nu een drietal jaren mee en haar oogappel deed het meer dan behoorlijk. Maar een jaarlijkse beurt kon ze moeilijk negeren. Ze vertroetelde haar auto alsof het haar baby was. Regelmatig naar de carwash, om de zes maanden een flinke waxbeurt en het interieur werd omzeggens elke twee weken stevig aangepakt. Nee, haar auto mocht gezien worden.

Van Leeuwen voelde zich de koning te rijk wanneer ze tegen het vallen van de avond met haar cabrio, tegen een redelijke snelheid – nooit hoger dan stond aangegeven, want zelf van de politie – doorheen het heuvelachtige landschap jakkerde. Meestal stond de radio op een rockstation. Keihard. Wanneer ze alleen was, durfde ze luidop mee te kelen en ondertussen dansten haar lange rode haren op het ritme van de muziek.

Nadat ze afrekende, reed ze langzaam van de parking. Plantijn zal zich weer opwinden, vermoedde ze. ‘Van Leeuwen, je weet ondertussen dat we op tijd met het overleg starten,’ zei ie dan, wijzend op zijn horloge, overigens een oud model. Van een smartwatch moest hij niets weten. Ze zuchtte behoorlijk overdreven, keek op haar horloge - een Casio Alpha Tauri Racing-horloge, mét bluetooth verklaarde ze eens tegen haar collega’s die haar toen beduusd aankeken - en zag dat ze al ruim een kwartier over tijd was. De teamvergadering startte wellicht zonder haar. Toen ze het gaspedaal lichtjes indrukte, lieten de pk’s meteen van zich horen. Ze had er ondanks haar jonge carrière al heel wat overuren opzitten. Zodoende, dacht ze lachend, mag Plantijn nog even wachten. Op een vierbaansweg trok ze gezwind op tot de teller op 120

km/uur stond.

‘Zullen we maar starten zonder Van Leeuwen,’ gesticuleerde Plantijn, ‘ze weet nochtans verdomd goed dat we stipt om 9.00 u. starten.’

‘Ze zal wel een aanvaardbare reden hebben,’ probeerde Koenen, maar veel succes had hij niet.

‘Laten we overlopen hoever we staan in het onderzoek naar die vreselijke moord in het gezin van ... – Plantijn raadpleegde zijn notities – ja, inderdaad van de familie Weltjens.’ Net toen Verstraeten aan zijn uiteenzetting wilde beginnen vloog de deur in één ruk open.

‘Goede morgen allemaal. Sorry, commissaris, ik moest langer op mijn auto wachten dan voorzien, zodoende.’ Alsof er geen vuiltje aan de lucht was, schoof Van Leeuwen een stoel bij en vroeg ronduit: ‘Is er al voor koffie gezorgd?’

Plantijn plantte zijn ellebogen op de tafel en liet zijn hoofd rusten op zijn vuisten. Koenen en Verstraeten wachtten verveeld af.

‘Inspecteur Van Leeuwen, negen uur is negen uur,’ merkte Plantijn op, ‘dat van je wagen is maar een smoes. Je weet dat ik verwacht dat iedereen zich punctueel aan de afspraken houdt. Zo niet, is het hier binnen de kortste keren een zottekot.’

‘Zal niet meer gebeuren, chef,’ zei Van Leeuwen. Ze vermeed geen enkel moment het oogcontact. Het was Plantijn die als eerste afhaakte en zijn aandacht op zijn nota’s richtte.

Veel was er echter niet te bespreken en dat wist iedereen. Er zijn van die hoogst uitzonderlijke dagen dat er bij misdadigers blijkbaar een pauze wordt ingelast. Niet

voor lang, weliswaar. Dat betekende echter niet dat iedereen met z'n vingers zat te draaien. Dit waren dé momenten om zich op de bureaucratische kant van hun job te storten. Het papierwerk bleef namelijk nogal eens liggen, daar hun aandacht meestal volledig besteed werd aan het klissen van tuig allerhande.

Zo was er de moord in de Zaveldriesstraat 71, de riant villa van de familie Weltjens. Nog maar twee dagen geleden kwam er via het noodnummer een oproep binnen waarin werd verteld dat het al lang niet meer boterde tussen Stanislas Weltjens, de patriarch van de familie, en zijn vrouw, maar dat de ruzie nu volledig uit de hand dreigde te lopen.

Weltjens was rijk geworden met de in- en uitvoer van koffie. Hij veroverde al jaren geleden de koffiewereld en wist, soms op listige wijze – lees: met gebruikmaking van achterpoortjes in de wetgeving – zijn imperium alsmaar uit te breiden. Moet gezegd, wel mét het startkapitaal van zijn vrouw, Hélène de Heaucourt. Het was zij die met de opbrengst van haar beleggingen, vergaard met de productie en verkoop van pralines van een topmerk - haar familie zat al decennia lang in deze business - Weltjens de nodige duw in de rug gaf.

Het gezin werd al snel uitgebreid met een dochter en een zoon. Mechteld, die zich inmiddels inkocht in een architectenbureau met internationale erkenning en Maurits, die na zijn rechtenstudie stilaan de weg naar de top vond in het bedrijf van zijn vader.

Koenen en Van Leeuwen waren snel ter plaatse. Snel, maar te laat. Bleek dat Weltjens regelmatig buiten zijn territoriale wateren viste en al een hele reeks diva's naar zijn bed loodste. Overigens keek zijn vrouw toen nog

stoïcijns een andere richting uit, totdat duidelijk werd dat zijn veroveringen alsmaar jonger werden. Te jong, wist zij met een verholen glimlach te vertellen. En in één ruk voegde ze eraan toe dat ze met veel voldoening het jachtgeweer van haar man gebruikt had.

‘Je had zijn gezicht moeten zien,’ lachte ze, terwijl Van Leeuwen haar arresteerde en boeide.

Het parket vorderde een onderzoeksrechter en er werd een huiszoeking uitgevoerd op het adres van de verdachte. De technische recherche was niet meteen gediend met het resultaat van deze moord.

Weltjens lag blijkbaar in zijn natuurstenen bad, ondergedompeld in welriekend schuim, toen zijn vrouw zijn jachtwapen, een ‘Sauer Meisterwerk’ van om en nabij de € 47 000, op zijn hoofd richtte. Hij had haar nog uitgedaagd en gezegd dat ze er de ballen niet voor had. De knal was te horen tot ver in hun straat. Zijn hersenen verspreidden zich in een krans rondom het lijk over het hoge raam dat een brede uitkijk gaf op de weelderig aangelegde tuin, inclusief verwarmd zwembad. Mevr. Oosterlinck, huishoudster en kok van dienst, was degene die totaal van streek de politie belde.

‘Een duidelijke case,’ eindigde Plantijn. ‘Mevr. Weltjens wordt vandaag nog verwacht bij de onderzoeksrechter. Van Leeuwen, jij volgt de zaak op. Geen losse eindjes, en ...,’ hier liet hij een pauze vallen, ‘zorg nu eens dat jouw dossiers bijgewerkt zijn.’

‘Oké, chef,’ antwoordde ze gezwind. Ze pinkte een oogje naar Koenen en wrong zich langs Verstraeten meteen naar de koffiehoeck.

Het oude koffiezetapparaat was dringend aan

vervanging toe. Dat liet ie telkens horen met een geknisper en geplof. Voor de ene agent de aanleiding om voortaan zelf voor de nodige drank te zorgen, voor Van Leeuwen echter maakte het geen bal uit. Dit apparaat was tijdens de vele overuren dikwijls haar toeverlaat. Ze genoot van een dampende mok koffie, voor haar overigens de enige manier om helder aan de dag te beginnen. Dat er wat koffiedrab achterbleef op de bodem van haar mok, legde ze gelaten naast zich neer.

‘En, inspecteur Van Leeuwen, weer te laat vandaag?’ plaagde Koenen.

‘Weer? Kan jij me nog een andere keer aangeven dat dit gebeurde, laat ons zeggen, gedurende de laatste drie maanden,’ beet Van Leeuwen hem toe.

‘Kom, kom, kinderen,’ zei Verstraeten. Hij was meer dan dubbel zo oud als Van Leeuwen en ook Koenen kon zijn zoon zijn. Hij lachte het gekrakeel weg en vroeg domweg naar de reden van haar te laat komen. Met enige tegenzin vertelde ze in ’t kort haar verhaal.

‘Nog steeds tevreden over je aankoop?’ vroeg Verstraeten nieuwsgierig, ‘Want geef toe, zo’n karretje heeft je een aardige duit gekost, niet?’

Ze trok alleen maar haar schouders op en sloot dit hele betoog af met de boodschap dat er niets boven een cabrio gaat.

‘Het is een manier van leven,’ voegde ze er nog vlug aan toe! ‘Maar genoeg flauwekul. Ik heb nog een stapel dossiers te verwerken, verdomme.’

Daarmee was voor haar de kous af en de drie inspecteurs zetten zich schrap om zich zo snel mogelijk doorheen die bureaucratische mallemolen te werken. Het

werd stil in het lokaal. Plantijn keek af en toe op van zijn werk en zag met een tevreden blik dat er ijverig getokkeld werd op het klavier van de archaïsche computers. Hij wist dat er dringend moest geïnvesteerd worden in nieuw materiaal, maar op zijn aanvragen kwam niet altijd antwoord. Ook bij de politie zag je de bodem van de kist, wist hij.

‘Er is hoegenaamd geen toelage voor de aanschaf van nieuwe computers voorzien dit jaar,’ liet men hem weten en daarmee werd de hele discussie over nieuwe media met één pennestreek van de begroting gehaald. Het zorgde regelmatig voor felle, pijnlijke opstoten ter hoogte van zijn maag, maar hij zag ook niet à la minute een uitweg. Voorlopig – niemand die wist hoe lang *voorlopig* zou duren – moesten ze zich zien te beredderen met hetgeen voorhanden was.

Plantijn zuchtte gelaten en was binnen de kortste tijd geconcentreerd bezig met zijn deel van ambtelijke mallemolen.

2

‘Gelukkig dat ik op deze manier een voorraadje kan inslaan,’ lispelde hij. T. was niet te spreken over de mogelijkheid om online te bestellen. Hij voelde zich snel bekeken en gecontroleerd. Zo had hij de camera van zijn laptop met een strookje karton dichtgeplakt, zich bewust van het feit dat er lukraak iemand zijn doen en laten zou kunnen observeren. Daar had hij een grondige hekel aan. Maar dit moest gebeuren, dit moest zo. Dat had hij zelf uitgemaakt. Het moet. Moet. Moet.

Nochtans had de computerwereld nauwelijks geheimen voor T. In een vorig leven, bekleedde hij een hoge functie bij een bank met tentakels in zowat de hele wereld. Als effectenmakelaar was hij erg succesvol. Maar meer wil altijd meer, en dat werd zijn ondergang. Hij investeerde zijn eigen spaarcenten in een risicovol fonds in de hoop een veelvoud binnen te rijven. Daar stak de bankencrisis in 2008 echter een stokje voor. Hij verloor zijn hele hebben en houden, werd ontslagen en leefde sindsdien voornamelijk van de bijstand. Hij prees zich gelukkig dat hij vrijgezel was. Maar T. viel in een zware depressie en raakte daar eigenlijk niet meer uit.

Hij leefde in zijn eigen universum. Daar liet hij overigens niemand binnen. Hij bakende zijn wereldje netjes af. Hij was maar wat blij dat hij tijdens zijn bankcarrière een achterpoortje in de complexe financiële wetgeving vond. Een klein appartement, ingeschreven op de naam van een ver familielid, was het enige dat hij van zijn overvloed overhield. Samen met zijn bloedverwant bedisselde hij destijds dat hij hem eenmalig een flinke som cadeau deed, terwijl het appartement T.’s eigendom bleef, overigens zonder dat de wetgever enige notie had over deze deal.

Het was er bijzonder klein in vergelijking met zijn voormalige villa mét zwembad. Hij moest het nu stellen met twee kleine slaapkamers, een leefkamer met open keuken, een piepkleine badkamer en in de kelder een opslagplaats.

Terwijl hij zijn beurt afwachtte, zweette hij overdadig en gebruikte de mouw van zijn afgeleefde shirt om over zijn voorhoofd en gezicht te wrijven. Rondom hem rekken, volgepropt met flacons in allerlei kleuren inkt die menig tatoeëerder zouden verleiden.

T. volgde de actuele berichtgeving over het verbod op inkt met het ontsmettingsmiddel *isopropanol* met een zeker misprijzen. Niet dat hij rekening hield met zo'n verbod. Integendeel. Het was puur toevallig dat hij geïnteresseerd raakte in deze louche praktijken. Zo vond hij een achtergelaten krant in een stopplaats van de stadsbus waar hij regelmatig ging schuilen. Het was zo'n verdomd koude dag met een gure oostenwind. De frontpagina blokletterde dat het voor tatoeërders alsmaar moeilijker werd om veilige inkt te kopen. Hij stak de krant in zijn rugzak om later verder te lezen.

T. bestelde een flinke voorraad pitch-black inkt, in een winkel die meer weg had van een magazijn, net een uurtje reizen over de grens. Hij nam het openbaar vervoer en betaalde zijn aankopen cash. De verkoper was getatoeëerd op beide armen en handen en ook een vogel met gespreide vleugels op zijn borst was gedeeltelijk te zien. Zelfs in zijn halsstreek ontbraken kunstig uitgevoerde krullen niet.

Hij rekende lachend af. Er kwam niet elke dag een klant over de vloer die een bestelling plaatste die ruim drieduizend euro bedroeg. Hij deed er nog een gratis flacon

van 30 ml bovenop en stamelde lachend ‘Ich wünsche Ihnen einen schönen Tag und hoffe Sie bald wiederzusehen’. Dát zou echter niet gebeuren, wist T. Er mocht geen enkel spoor naar hem leiden.

Zijn slachtoffer had hij al uitgekozen, nauwgezet uitgepikt uit drie mogelijke prooien. Wanneer hij zijn gedachten de vrije loop liet, noemde hij ze zijn offerdieren. Hij zou ze offeren op het altaar van de vrijheid, zo zag hij dat en zo was het ook. Hun dood zou hem bevrijden. Drie vrouwen waren het, die hij van haar noch pluim kende, maar die hij de voorbije weken voorzichtig scande. Uiteindelijk viel de keuze op een blonde, niet dat hij de haarkleur zo belangrijk vond, maar dat zij binnenkort verjaarde, voelde aan als een toemaatje. Hij zou ervoor zorgen dat haar dertigste verjaardag niet ongezien voorbij zou gaan.

De terugreis duurde hem te lang. Dat er op de trein, aan de andere kant van het gangpad, een gezin met twee kleine kinderen plaatsnam, vond hij een tegenvaller. T. kreeg er de pleuris van wanneer kinderen jammerden om eender welke reden. Hij moest zich dan bedwingen. Zijn vuisten spanden zich op, de knokkels wit uitgetrokken terwijl hij met zijn ogen dicht, luisterde naar zijn favoriete deathmetalbands. Vorige week pas had hij met wat spaarcenten airpods gekocht. Het was een flinke hap uit zijn budget, maar hij had er hoegenaamd geen spijt van. Het maakte de reis alleszins draaglijker. De rugzak met de inkt hield hij vast, op zijn schoot, terwijl hij met zijn rechtersvoet het ritme van de muziek probeerde te volgen.

Thuis had hij al een complete set met een draadloze, magneet aangedreven rotary tattooomachine, gemaakt van de beste kwaliteit vliegtuigaluminium, klaarstaan. Tegen een

spotprijs gekocht bij een faillissement.

Hij had als proefproject onder meer op zijn hand, op het vlakke stuk huid tussen duim en wijsvinger, een puntkomma getatoeëerd. Dat was moeilijker dan hij dacht. T. had tientallen filmpjes op YouTube bekeken en geanalyseerd, maar de praktijk pakte toch even anders uit. Ook had hij vele internetpagina's bezocht die hem de betekenis van symbolische tatoeages uitlegden. Daarom ook een puntkomma. Deze tattoo toont aan, las hij, dat dit niet het einde betekent, maar juist een nieuw begin. Een keerpunt. En zo voelde het ook. Na jaren van wegwijnen, letterlijk verdrinken in het aanbod dat deze rotmaatschappij voor hem in petto had, herpakte hij zich. T. kende nu zijn doel, hij wist waarom hij op de wereld was gezet. Eindelijk.

Thuisgekomen controleerde hij meerdere keren of de voordeur gesloten was. T. had alle gordijnen van zijn uitgeleefd appartementje dichtgetrokken, ook al was de duisternis nog niet ingetreden. Hij wilde zachtjes ingewikkeld worden in zijn cocon. Dan pas voelde hij zich veilig. Het stonk er behoorlijk en de vloeren waren al maanden niet schoongemaakt. Via de ramen keek hij uit op de speelplaats van een plaatselijke school. Er werden vele tientallen jaren geleden wilde kastanjabomen geplant. Die waren ondertussen uitgegroeid tot stevige, volwassen exemplaren. Echt genieten van al dat groen deed hij echter niet. Zou overigens moeilijk zijn, want zijn ramen waren zo vuil dat de omgeving gefilterd werd door een sluier van gore, olieachtige vlekken.

T. brulde in zijn eigen tempo enkele zinnen uit een bekend nummer van een van zijn metalbands. *'Scratch and I hear you scream. Analyse your anatomy. I want your flesh*

and blood. My perverted fantasy. ' Fantasy, fantasy ... hij liet het woord als in een echo enkele keren over zijn tong rollen en proefde als het ware het bloed waarvan hij wist dat het zou vloeien. Hij had duidelijke krijtlijnen uitgezet. Zijn leven kreeg eindelijk betekenis. Hij was er zeker van dat hij niet als een stumper de geschiedenis zou ingaan.

3

Hélène de Heaucourt zat in voorlopige hechtenis en nam plaats tegenover inspecteur Van Leeuwen. Tussen hen een metalen tafel die met stalen bouten in de vloer was vastgeklonken. Haar handen werden met boeien aan de tafel bevestigd. Zowel de tafel als de boeien voelden koud aan en dat irriteerde haar mateloos.

Ze had zich haar hele leven gekleed in dure, maar vooral zachte kledingstukken. Hélène de Heaucourt had een grondige hekel aan harde, artificiële materialen. Nu leek ze in zichzelf opgesloten, haar schouders doorgezakt en haar ogen gericht op haar schoot. Haar lange haren hingen met slierten als een doodssluier langs haar lijkleke gezicht en over haar schouders.

Nog nooit had ze haar villa verlaten zonder zichzelf meerdere keren te spiegelen en ervoor te zorgen dat haar blonde haren met lichte highlights, precies lagen zoals de laatste modetrends dat voorschreven. Haar dressing pulde uit met een garderobe waarin je ondermeer Natan, Ralph Lauren en Louis Vuitton terugvond. Ze droeg ze als statussymbool en wilde graag een bepaalde luxe uitstralen.

Het was haar nu duidelijk geworden dat er tijdens de volgende jaren geen sprake meer zou zijn van luxe. Ze prees zich gelukkig met het feit dat gevangenen zich niet meer moesten hullen in zo'n grijs gevangenisplunje. Haar advocaat keek vreemd op toen ze tijdens hun eerste gesprek nadat ze gearresteerd was, snikkend vroeg: 'Waarmee kleden gevangenen zich tegenwoordig?' Hij begreep niet meteen de relevantie van zo'n vraag, zeker wanneer je geheid uitkeek op vele jaren gevangenisstraf, maar had haar niettemin uitgelegd dat gevangenen sinds een aantal jaren in eigen goed gekleed gingen. Dat vond ze een zegen.

Haar advocaat probeerde haar enigszins voor te bereiden op de lange en vermoedelijk bikkelharde zittingen tijdens het proces, een proces dat ongetwijfeld zowel de landelijke als de internationale pers zou halen. ‘

‘De boulevardbladen houden nu reeds pagina’s vrij voor voornamelijk fake-news en daar hebben we een flinke kluit aan,’ voorspelde hij. De openbare aanklager zou zowat alles uit de kast halen om de jury duidelijk te maken dat in zijn cliënt wel degelijk een kille moordenaar zat, vertelde hij haar onbevagen. Haar raadsman wilde op zijn beurt al die moeilijke jaren – volgend jaar zouden ze precies veertig jaren getrouwd zijn – die ze ondanks de tirannie van haar man moedig doorstond, breed uitsmeren om de juryleden enigszins een idee te geven wat voor penibele en afmattende jaren het geweest waren.

Hij beloofde haar dat zijn advocatenkantoor zich sterk maakte dat zij een minimumstraf zou krijgen. Van een vrijspraak moest er niet meteen worden uitgegaan, tenzij er procedurefouten werden gemaakt. Hij had een flinke ploeg medewerkers achter de hand die het hele proces onder een vergrootglas zouden volgen. Ze stond er niet alleen voor. Hij maakte haar in één ruk ook duidelijk dat de factuur behoorlijk kon oplopen. Maar met zulke trivialiteiten hield ze zich niet bezig, maakte ze hem duidelijk. Ze verwees hem naar haar broer die borg stond.

‘De familie de Heaucourt laat mij niet vallen,’ siste ze tussen haar tanden.

Inspecteur Van Leeuwen keek haar aan in de hoop dat ze zou opkijken, ze wilde die ogen zien, die vertelden gewoonlijk meer.

‘Mevrouw, wij hebben uw verklaring hier op papier.

Kan u deze nog eens nalezen en ondertekenen?’

Eerst gebeurde er niets. De advocaat voelde zich allerm minst op zijn gemak. Hij speelde zenuwachtig met zijn vulpen. Een Montblanc, zag Van Leeuwen. Dan richtte mevrouw de Heaucourt zich langzaam op en fixeerde zich op het juweel dat Van Leeuwen droeg. Een ketting met een hangertje in de vorm van een klavertje vier.

Dit is een sterke vrouw, ondanks die vele jaren onder de knoet van haar man, wist Van Leeuwen, maar recht in haar ogen kijken zat er niet meteen in.

‘U heeft er geen idee van ...,’ fluisterde ze, ‘u heeft er geen idee van in welke hel ik leefde. Eigenlijk zou hij nu moeten terechtstaan. Mijn man – ze spuugde dit woord uit – is een regelrechte sadist, hij ...’ Verder geraakte ze niet. Ze was haar emoties niet meer meester.

Van Leeuwen liet haar huilen terwijl ze haar nogmaals aanmaande om haar verklaring te ondertekenen. Nadat haar advocaat haar duidelijk maakte dat er niets anders opzat, lazen ze samen de verklaring door. Ze nam de balpen die Van Leeuwen netjes naast het document klaarlegde en signeerde met flinke tegenzin. Dan wierp ze de pen van zich af. Die rolde van de tafel en maakte enkele tikkende geluiden op de keramische vloer. Van Leeuwen knikte naar de agent die de hele tijd in een hoek stond te wachten. Hij ontgrendelde de boeien en ondersteunde de beklagde terwijl ze beiden de brede gang, geschilderd in een smakeloze groene kleur en badend in hard wit licht, inliepen om overgebracht te worden naar een gevangenis net over de provinciegrens.

De advocaat knikte sober en verliet ook het lokaal. Van Leeuwen blies een haarlok weg, schikte al haar papieren met de zopas ondertekende verklaring bovenop en

liet de metalen deur in het slot vallen. Ze beende naar haar verdieping en liet commissaris Plantijn weten dat de beklaagde de verklaring ondertekend had en naar de gevangenis begeleid werd. Ze vond het er ver over toen hij haar zondermeer duidelijk maakte dat ze de nodige tijd moest uittrekken om het dossier te vervolledigen. Hij wilde van geen uitstel weten.

Van Leeuwen slofte naar haar bureau en keilde daar het dossier op de andere documenten die lukraak over het werkblad verspreid lagen. Iedereen bij de moordbrigade wist dat ze daar best met hun tengels afbleven.

‘Dit is een gestructureerde rotzooi,’ verdedigde ze zich meermaals. ‘Wanneer ik – en de klemtoon op ik onderstreepte ze met haar wijsvinger die uitdagend naar zichzelf wees – wanneer ik dus, mijn weg er doorheen vind, is er geen reden tot klagen. Niet?’ Daarna proestte ze het uit. En precies die houding maakte haar graag gezien bij haar collega’s, ook buiten de moordbrigade, waarvan ze nu meer dan acht jaren deel van uitmaakte.

‘Heeft hij niet gelijk?’ probeerde Koenen met een verholen glimlach.

‘Tuurlijk, Koenen, tuurlijk. Maar kan hij dat niet voor één keer vriendelijk vragen?’

Zowel Koenen als Verstraeten moesten hun lach inhouden.

‘Kom, kom, Leeuwkje, dat gebeurt in nog geen miljoen jaren, dat weet je toch ook.’ Verstraeten probeerde haar op te beuren, maar lukte daar niet echt in, waarna ze met z’n drieën al snel verdiept waren in diverse dossiers.

T. haastte zich niet. Hij wist dat het succes van zijn plan – een moedig plan, zo blufte hij – precies lag in een degelijke planning en in het behoedzaam benaderen van zijn prooi. Als broker had hij destijds steeds volgens een uitgekiend stappenplan gewerkt en dat leverde de bank handenvol geld op. Zijn maandloon en vooral de bonussen op het einde van het jaar garandeerde hem toen een levensstijl waarop menig collega jaloers was.

Hij wist ondertussen het een en ander over zijn blonde prooi. T. had zich in alle stilte met succes doorheen de carrousel van het internet gebaggerd. Hij was niet weinig fier over de skills die hij zich, voorzichtig aftastend, eigen had gemaakt.

De laatste tijd zocht hij zijn heil voornamelijk op het dark web, iets waarvan hij tijdens zijn bankperiode ver weg bleef. Hij vond zomaar duidelijke richtlijnen in de aanbieding op het reguliere internet over dat dark web, voor hem een uitnodiging die hij met beide handen aannam. Met vallen en opstaan was hij erin geslaagd om het beveiligingsniveau op zijn laptop naar het meest veilige niveau op te tillen. Hij was er zich langzaam bewust van geworden dat het dark web niet alleen uit illegale webshops of weerzinwekkende beelden bestond. Zo kon hij via allerlei omwegen makkelijk aan heel wat feiten over zijn *buit* te weten komen.

Noor Hordez, zesentwintig jaren, had haar masteropleiding bio-ingenieur met succes afgerond en werkte voor een bedrijf voornamelijk gespecialiseerd in waterzuiveringsprocessen. Ze nam op werkdagen de bus van 7.19 u in de Lazerijstraat die haar in precies 24 minuten tot aan haar werkplek bracht. Een hypermodern complex,

omringd door een tot in de puntjes verzorgde tuin, netjes afgebakend met een hoog hek. Daar kwam je zonder uitnodiging niet binnen, wist hij. Na haar dagtaak vatte ze de reis in tegengestelde richting aan om na een klein halfuur te arriveren ter hoogte van enkele nieuwbouwflats. Ze woonde op de vijfde en hoogste verdieping, waar ze een appartement kocht met twee slaapkamers.

Het weekend stouwde ze voornamelijk vol door de nodige inkopen te doen en regelmatig met haar vriendinnen een restaurant of een gezellige bruine kroeg op te zoeken. Ze bleek ook, ontdekte T., een abonnement van een gerenommeerde fitnesszaak te bezitten, waar ze, in een strakke sportlegging en aangepaste top, met een op de zijkant subtiel aangebrachte print van een wereldmerk, allerlei sporttoestellen te lijf ging. Hij had enkele foto's van Hordez in actie gedownload. Haar socialmedia-account had hij in een wip gehackt. Hij printte ze op A4-formaat. Die hing hij aan de muur, tegenover zijn bed.

T. wist dat hij, wat het sportieve deel van haar leven betrof, erg weinig ervaring had, maar het was evident dat al die sportieve uitspattingen Hordez een getraind lichaam opleverde, een lijf waar hij alleen maar in zijn donkerste dromen over fantaseerde.

Nu stond hij tegenover haar flatgebouw, onder de takken van een volwassen hazelaar en had alleen maar oog voor appartement 5C. De lichten brandden er uitbundig. De verticale lamellen waren nog niet dichtgeschoven. Hij zag haar niet, maar liet zijn fantasie de vrije loop. Hij had haar zien thuiskomen en wat daarna gebeurde vulde hij met veel verbeelding zelf in.

Ze schopt haar pumps achteloos uit en hangt haar

lange, gewatteerde jas over een stoel. Uit de wijnkoelkast, netjes ingebouwd in een high-endkeuken, neemt ze een fles witte wijn en schenkt een flinke bel in. Met het glas in de hand loopt ze naar haar badkamer, waar ze de kraan opendraait zodat het water dat uit de matzwarte regendouchekop klatert op de juiste temperatuur zou zijn wanneer ze eronder stapt. Haar jurk glijdt soepel over haar schouders, langs haar bruin gebronsde rug over haar smalle taille tot op de grond, waar ze hem nonchalant laat liggen. Daarna bekijkt ze zich lang in de spiegel. Ze is meer dan tevreden over hetgeen ze ziet. Haar blauw satijnen slipje en dito push-upbeha volgen al snel. Dan stapt ze onder de regendouche en laat minutenlang het hete water neerkomen op haar goddelijke lijf ...

Hij stak zijn handen in de zakken van zijn bruine pantalon en betastte zijn erectie. Net voordat hij zou klaarkomen, ademde hij diep in en sprak haar naam uit. Noor ... Noor ... Dan draaide hij zich om en liep beschroomd via achterafstraatjes naar zijn eigen donkere verblijf, naar zijn mancave.

Hij had ondertussen besloten dat hij volgende week zou toeslaan, bij voorkeur op woensdag, precies op haar verjaardag en voor zover hij de voorbije weken had gemerkt, zou ze na haar dagtaak gewoon naar huis gaan. Er was een kort moment dat zij aan nieuwsgierige blikken onttrokken zou zijn. Haar appartementsblok was namelijk omringd met hoge bomen en dat gaf hem de mogelijkheid om haar aan te spreken. De spuit met een mengsel van een slaapmiddel met spierontspanner lag al klaar. Hij keek ernaar en raakte de spuit met zijn wijsvinger even aan. De rillingen liepen over zijn lijf.

5

Op het bureau was het stil. Te stil vond Van Leeuwen. Het lokaal van de moordbrigade maakte een lege indruk. Koenen was er niet.

‘Moet een snipperdag nemen,’ had ie gezegd. ‘Mijn oudste moet naar de orthodont. Ze krijgt een beugel,’ voegde hij er nog aan toe. Van Leeuwen probeerde haar belevenissen met zo’n beugel uit de doeken te doen, maar dat lukte niet, want Plantijn eiste alle aandacht op.

‘Morgenvroeg,’ zei hij op zijn typisch formele manier, ‘maken jullie kennis met Yara De Jongh, een stagiaire, recht van de universiteit. Zij werkt aan een doctoraat in de criminologische wetenschappen. Zij zal hier op de achtergrond meedraaien. Ze mag in geen geval enige verantwoordelijkheid toegewezen krijgen. Ze zal dus als het ware steeds op het achterplan observeren, een toeschouwer, zeg maar. Misschien kunnen we nog iets van haar opsteken, ... niet?’

Dat vervelende ‘niet?’, steeds vooraf gegaan door een pauze, Van Leeuwen kreeg het op haar heupen. Ze vroeg of Yara aan iemand concreet werd gelinkt. Terwijl kruiste ze achter haar rug haar vingers in de hoop dat zij het niet zou zijn. Toen Plantijn haar echter duidelijk maakte dat zij de vaste stagebegeleider zou worden, kon ze alleen maar tussen haar tanden door zuchten.

‘Kom, kom Van Leeuwen, ook jij bent begonnen als een stagiaire,’ repliceerde Plantijn gevat. ‘Het is trouwens maar voor twee maanden,’ en daarmee was voor hem alles gezegd. Het had er alleszins voor gezorgd dat Van Leeuwens avond verder in mineur verliep.

Toch was ze deze morgen extra vroeg toegekomen

en had tot grote verwondering van Verstraeten haar bureau grondig opgeruimd.

‘Kwestie van met een schone lei te beginnen,’ had ze lachend gezegd. Ze keek op naar de afgeleefde klok die na tientallen jaren dienst nog steeds het correcte uur aangaf, ondanks het feit dat de secondewijzer alsmaar stotterde.

Al 8.45 u en nog steeds geen spoor van mijn stagiaire. Hoop dat het klikt. Ze stond meteen met twee voeten op de grond door het schelle gerinkel van de telefoon op haar bureau. Een oud, aftands type, met grote druktoetsen waarvan de drie regelmatig haperde. Meermaals had ze een aanvraag ingediend voor nieuwe toestellen op haar dienst, maar ze kwam steeds van een kale kermis thuis.

‘Hallo, inspecteur Van Leeuwen. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ Het bleef stil aan de andere kant van de lijn.

‘Hallo,’ probeerde ze nog eens. Ze keek naar Verstraeten die schuin achter haar zat, maar die keek niet op van zijn computerscherm.

‘Kom op,’ blafte ze gekrenkt, ‘je komt er niet zomaar onderuit wanneer je als grap naar een politiebureau telefoneert.’ Enkel geruis. Net toen ze de hoorn met een klap op het toestel wilde keilen, popte zomaar een stem op. Een stem die meteen haar volle aandacht opeiste. Moest je haar vragen waarom, dan zou ze enkel kunnen zeggen: ‘een vermoeden, de haartjes op mijn armen gingen meteen rechtop staan.’ Niet dat dit frequent gebeurde, maar ze vond van zichzelf dat ze mensen goed kon lezen en dit hier, dit was creepy.

‘Gegroet inspecteur Van Leeuwen.’

Van Leeuwen zette zich rechtop aan haar bureau.

Een man. Hij gebruikt vlot mijn naam? Het lijkt wel of hij me kent? Allerlei vragen drongen zich op. Ze krabbelde die op de achterkant van een verslag dat ze nog diende af te werken.

‘Met wie spreek ik? Ik heb niet de gewoonte een gesprek aan te gaan met een volstrekt onbekende, tenzij die persoon interessante info of gerichte vragen kan voorleggen,’ probeerde ze. Ondertussen volgde Verstraeten met belangstelling de vreemde conversatie. Hij stond op en ging voor Van Leeuwen staan, die enkel haar schouders ophaalde in een poging uit te leggen dat ze er niets van begreep.

‘Nou, nou, inspecteur Haily Van Leeuwen. Zit jij snel op je paardje. Ik had je anders ingeschat.’

Hij kent mijn voornaam. Hoe heeft ie dat geflikt? Ze wist dat die bekend was bij enkele van haar collega’s. Zo’n naam overigens die haar ouders hadden opgepikt tijdens het bingewatchen van heel wat populaire Amerikaanse tweederangs feuilletons. Zij vonden haar een Haily, hadden ze meermaals duidelijk gemaakt. Wat dat dan precies inhield, lieten ze in het midden, maar bijna niemand gebruikte haar voornaam hier. Ze had zich namelijk al snel neergelegd bij het introduceren van haar bijnaam door het gros van haar collega’s: ‘de leeuw’.

Is het iemand van vroeger? Uit mijn studententijd? Vragen die de ene na de andere vluchtig genoteerd werden in een soort steno.

‘Kom alsjeblieft ter zake. Eerst en vooral, met wie heb ik de eer? Wilt u een misdaad rapporteren of heeft u een vraag?’

‘Inspecteur Van Leeuwen, U? Je gebruikt de beleefdheidsvorm? Kom, laten we elkaar tutoyeren, dan

staan we al een stap verder,’ voegde hij er lachend aan toe.

Ze stond op en maakte van haar vrije hand een vuist. Verstraeten deed teken dat ie wilde meeluisteren. Ze zette het toestel op speaker.

‘Tutoyeren, zeg je? Dan mag je eerst je naam bekendmaken, zo niet ... ik heb nog veel werk klaarliggen.’ Het bleef even stil. Verstraeten luisterde aandachtig of er geen achtergrondgeluiden opvielen, je wist maar nooit. Maar buiten af en toe wat statisch geruis bleef het verder stil.

‘Je mag mij aanspreken met Basilius,’ antwoordde hij afgemeten, ‘gewoon Basilius.’

Terwijl Van Leeuwen zijn naam in grote drukletters opschreef – Verstraeten las mee en tikte driemaal met zijn wijsvinger tegen de zijkant van zijn hoofd – zei ze in een spontane reactie dat dit geen veel voorkomende naam was.

‘Overigens,’ voegde ze er nog aan toe, ‘is het in ons landje de gewoonte om minstens twee namen te hebben, een voor- en familienaam. Je voornaam ken ik nu.’ Dan zweeg ze in de hoop op de nodige respons, maar die kwam er vooralsnog niet. Ze wachtte terwijl ze naar Verstraeten keek die haar duidelijk maakte dat ze mocht neerleggen.

‘Inspecteur Van Leeuwen, of vind je het makkelijker dat ik *de leeuw* zeg, je zegt het maar, ik wil me wel aanpassen.’

‘Laten we het houden op inspecteur Van Leeuwen,’ was haar antwoord. Nu jij. Wat is je volledige naam en waarom telefoneer je precies mij?’

Ze schreef in drukletters D E L E E U W met een aantal vraagtekens achter.

‘Leeuwte toch,’ – ze hield het niet meer uit – ‘loop nu niet zo snel van stapel. We kennen elkaar nog maar pas.

Maar goed, ik begrijp dat ik je van je werk afhoud en dat wil ik echt niet op mijn geweten hebben.'

Van Leeuwen blies enkele haren uit haar gezicht en wachtte gespannen af. *Zoek ik het nu te ver? Is het niet logischer om nu de hoorn op het toestel te leggen? Het is duidelijk dat er aan de andere kant van de lijn iemand zit die je op z'n minst labiel zou kunnen noemen.* Toch wachtte ze af. Ze voelde als het ware aan dat er zich hier iemand aandiende die het misschien niet goed voorhad met haar.

'Goed. Wat wil je dan van mij?' vroeg ze enigszins bitsig.

'Inspecteur Van Leeuwen, of Leeuwte, maar dat is misschien meer iets voor de vrienden, wij zullen in de nabije toekomst, hoe zal ik het zeggen, een *duo* vormen. Zie je daar iets in?'

'Ik geef je nog één kans, sufferd, en dan leg ik neer. Wie ben je en wat wil je van mij?'

'Jij hebt er geen idee van wat ik allemaal van jou wil, tenminste nu nog niet. Je moet het voorlopig doen met de wetenschap dat ik je uitdaag, een *provocatio*. Wat je ook zal beslissen, je zal hier niet onderuit komen. *Sic callidus est qui acuit gladium in tempore,*' en daarmee was het gesprek plots afgelopen.

Van Leeuwen probeerde die laatste boodschap snel te noteren in een soort fonetisch schrift dat ze ter plekke verzoon. Ze was er zeker van dat dit Latijn was, maar wist ook dat ze tijdens haar studentenleven zowat alles uit de kast had gehaald om toch maar geen Latijn te moeten volgen. Daar waren nogal wat harde woorden aan te pas gekomen met haar ouders, die het de normaalste zaak van de wereld vonden dat ook zij, in navolging van haar oudere broer, via de richting met Latijn en wiskunde als

hoofdvakken, op de unief zo goed als eender welke studie zou kunnen aanvatten. Toen zij echter voorzichtig duidelijk maakte dat ze graag een opleiding zou volgen om uiteindelijk bij de federale politie te kunnen werken, liefst in een officierenstatuut – dat laatste voegde ze er nog vlug aan toe, in de hoop dat dit wat gewicht in de schaal zou leggen - was het hek van de dam. Toch trok zij uiteindelijk aan het langste eind.

Van Leeuwen staarde verbluft voor zich uit.

‘Wat stelde dit voor?’ vroeg ze aan Verstraeten.

‘Je kent zijn nummer. Telefooneer meteen terug en wacht af. Misschien maakt hij zich bekend. Hoe dan ook, ik zou er niet te zwaar aan tillen.’

Ze deed gedwee wat Verstraeten voorstelde, maar dat leidde tot niets.

‘Geen signaal,’ zei ze. ‘What the fuck was dat?’ Ze dacht na over eventuele verdere stappen. Ze wilde het nummer graag traceren. De meeste toestellen zijn tegenwoordig uitgerust met GPS, wist ze. Dat maakte het opsnorren van het apparaat alleen maar eenvoudiger. Maar ze wist dat ze hier niet mee moest afkomen bij de officier van justitie. Nee, dan moest je je case meer onderbouwen, wilde men nog maar over de mogelijkheid van traceren nadenken. Van Leeuwen was nochtans niet snel te verschalken. Ze voelde aan dat er meer achter zat, maar kon het niet met de nodige argumenten ondersteunen.

‘Overigens, heb je die Latijnse zin ook gehoord, Verstraeten? Kon jij daar iets uit opmaken?’

‘Dit leek inderdaad op Latijn, toegegeven, maar had het ook een betekenis? Geen idee,’ zei hij lachend terwijl hij terug plaatsnam aan zijn computer. Blijkbaar had hij dit gesprek al gecatalogiseerd bij de trash, dacht ze. Zij niet.

Op het ogenblik dat ze de hoorn terug op het toestel legde, vloog de deur van hun lokaal in een beweging open. Plantijn liet de stagiaire voorgaan en kuchte even nadat hij de deur sloot, in een poging de aandacht van zijn ondergeschikten te vatten.

‘Mag ik jullie voorstellen: Yara De Jongh. Zij zal de werking op onze dienst de volgende twee maanden observeren. Ze schrijft aan haar eindwerk, met als titel ... Help me eens even, juffrouw De Jongh?’ Van Leeuwen, nog steeds niet ten volle bij de les, beet op haar tanden.

‘Eerst en vooral wil ik jullie bedanken dat ik hier een tijdje kan meedraaien. En,’ ze keek Plantijn even aan, ‘ik werk volop aan mijn doctoraat, een soort van eindwerk zou je kunnen zeggen. Ik onderzoek verschillende aspecten van criminologie, waaronder misdaadpatronen, methoden en oorzaken, maar ook respons op crimineel gedrag.’ Daarna zweeg ze. Niemand reageerde. Dit duurde te lang voor Van Leeuwen. Ze stond op en met uitgestoken hand ging ze naar haar stagiaire.

‘Hallo Yara, ik ben inspecteur Van Leeuwen. En dit hier, is Verstraeten.’ *Waarom stelt Plantijn ons niet voor, verdomme.* ‘Oh ja, aan dit bureau zit inspecteur Koenen, maar die heeft vandaag een snipperdag.’

‘Van Leeuwen,’ onderbrak Plantijn, ‘zorg jij voor een bureau of tafel met stoel voor Yara. Die kan, denk ik, best hier staan.’ Hij wees naar een lege plek. Daarna verdween hij, niet zonder Yara nog een succesvolle dag te wensen.

‘Ik heb nog een dringend overleg met die van hierboven,’ voegde hij er nog aan toe, terwijl hij gewichtig op zijn horloge keek.

Er gebeurde een paar seconden niets. Van Leeuwen

voelde zich in een hoek gemanoeuvreerd door Plantijn. Van Verstraeten moest je in dit soort situaties niet te veel verwachten, wist ze. Die seconden leken minuten. Ook Yara wist niet meteen wat te doen.

‘Yara, kom je mee naar de kelderverdieping. Daar wordt niet gebruikt of afgedankt materiaal gestockeerd. De enige plaats waar we iets vinden om jouw plekje mee te vullen.’

Terwijl ze beiden het lokaal verlieten, complimenteerde Van Leeuwen haar met haar outfit. Verstraeten hoorde nog net het zenuwachtig lachje van Yara.

6

Van Leeuwen stond vanmorgen vroeg op en legde heel wat kilometers af op haar splinternieuwe hometrainer. Ze had zichzelf getrakteerd op een CARBON BIKE, uitgerust met de beste technologie en verbonden met wifi zodat ze via een app al haar gegevens met één toets steeds bij de hand had. Daarna had ze uitgebreid gedoucht en licht ontbeten. Toen ze met haar Z4 de garagebox uitreed, richting het politiebureau, scheen de zon. Ze humde mee met een nummer uit de jaren '70.

Aangekomen op het bureau pikte ze Yara op en vertrok naar de onderzoeksrechter die zou oordelen of de aanhouding van Hélène de Heaucourt al dan niet verlengd zou worden. Van Leeuwen maakte Yara duidelijk dat madame de Heaucourt – ze sprak haar poepsjieke naam uit als was ze van adel – de eerstvolgende jaren een optrekje kreeg in de gevangenis. Daar twijfelde ze niet aan.

Het bezoek aan de onderzoeksrechter duurde niet lang. Terug op weg naar haar dienst, droeg ze een dik dossier onder haar arm. Ze had er in vette, zwarte letters HdH op geschreven. Terwijl ze via de trap, met Yara in haar zog, naar de eerste verdieping snelde, had Van Leeuwen het uitgebreid over de zaak 'de Heaucourt'. Ze was tevreden over haar uiteenzetting en hoopte dat Yara op deze manier voldoende hoogte kreeg van het reilen en zeilen op haar dienst. Het klikte opperbest met Yara en daar was ze meer dan blij mee. Het had ook anders kunnen uitpakken, maar haar stagiaire toonde zich tot dusver van haar beste zijde, leergierig en geïnteresseerd.

Van Leeuwen had haar meegenomen naar de voorgeleiding voor de onderzoeksrechter van Hélène de

Heaucourt, want ook zo'n ervaring maakt onderdeel uit van de opleiding criminologie, giste ze. Wat hen vooral bijbleef was de enigszins hautaine manier waarop de gearresteerde de onderzoeksrechter te woord stond. Ze maakte er geen geheim van dat haar advocaten – ze beklemtoonde die eind-*n* om aan te geven dat er een heel legertje achter haar stond - ongetwijfeld zouden aantonen dat niet zij, maar haar man degene was met bloed aan zijn handen. Yara had ademloos geluisterd en af en toe aantekeningen gemaakt in een azuurblauw notitieboek van Paperblanks.

De onderzoeksrechter had echter ervaring zat om mevrouw de Heaucourt van antwoord te dienen. Ze leek langzaam weg te kwijnen toen hij haar duidelijk maakte dat zij formeel in beschuldiging werd gesteld van een vreselijke moord, en dat geen enkel verhaal waarmee zij probeerde uit te pakken, hier iets aan zou veranderen.

‘U blijft in voorlopige hechtenis en verschijnt aanstaande vrijdag voor de raadkamer, mevrouw de Heaucourt,’ en daarmee maakte hij een eind aan het gesprek.

Terwijl de beschuldigde geboeid werd weggeleid door twee agenten, informeerde de onderzoeksrechter naar het doen en laten van Plantijn en de moordbrigade. Hij had haar vroeger al eens verteld dat ze elkaar al lange tijd kenden. Van Leeuwen probeerde zich er met koetjes en kalpjes vanaf te maken en dat lukte haar wonderwel. Ze nam ook even de tijd om Yara voor te stellen. De onderzoeksrechter had echter weinig tijd, dus bleef het bij een oppervlakkige kennismaking.

Koenen was terug present en had deze morgen enthousiast verteld over zijn dochter en haar beugel.

‘Ze heeft geen traan gelaten,’ vertelde hij fier. Van

Leeuwen probeerde een tweede keer haar ervaringen met zo'n beugel aan de man te brengen, maar werd onderbroken door de telefoon die op het bureau van Koenen rinkelde.

Van Leeuwen installeerde zich voor haar computer. Ze wilde zo snel mogelijk af van dat bureaucratische gedoe, zoals zij 'verslagen schrijven' omschreef. Ondertussen verdiepte Yara zich in enkele oudere dossiers die zij blijkbaar met veel animo verslond. Haar azuurblauwe notitieboekje lag ook klaar. Na een korte tijd hoorde je in het lokaal enkel aanslagen op toetsenborden.

Lang hield Van Leeuwen het niet vol. Ze had een grondige afkeer van alles wat maar in de buurt kwam van administratie. Actie, dat wilde ze. Ze had al lang genoeg opgesloten gezeten in de kerker, zoals de dienst moordzaken door de band genoemd werd. Maar moordonderzoeken kwamen niet op bestelling, dat wist ze maar al te goed.

'O ja, Leeuwkje,' vroeg Verstraeten schalks, 'nog iets gehoord van je aanbidders?' 'Aanbidder? Wie? Wat heb je gehoord?' snauwde ze hem toe. Ze had er meteen spijt van dat ze zo nors uit de hoek kwam.

'Je weet wel, die Basilius,' antwoordde hij lachend.

'Niets meer van gehoord en maar goed ook. Zo'n oen, ik kan hem wel ...' Daar zweeg ze en maakte met haar twee handen een wringbeweging waarbij ze een overdreven grimas maakte.

'Hoe dan ook, het nummer is doorgegeven aan de bevoegde dienst. We zullen zien wat zij tevoorschijn toveren. Voorlopig is het afwachten. De collega's van die dienst zochten er alvast niet veel achter. Iemand met te veel tijd omhanden, was hun oordeel. Voorlopig leg ik me erbij neer, want geef toe, wat kan ik doen?'

Koenen probeerde om iets meer te weten te komen, maar Verstraeten deed een teken dat hij het hem later zou duidelijk maken. Ze wisten beiden dat de Leeuw niet moest worden uitgedaagd, alhoewel Verstraeten dat met een korreltje zout nam.

T. staarde al een hele tijd door het groezelige raam van zijn appartement. Hij boog zich naar het glas, ademde uit zodat een deel van het raam bewasemde en boende met de mouw van zijn shirt op een klein oppervlak zodat hij uiteindelijk naar de joelende kinderen op de speelplaats kon kijken. Hij haatte die school, en moest je het hem vragen, eigenlijk haatte hij alle scholen.

Het gekrijs en gelach vonden tijdens het speelkwartier zonder probleem hun weg doorheen het enkel glas. Het was zonneklaar dat het appartementsblok waar hij woonde, gespeend bleef van enige vorm van isolatie. Zijn syndicus, een schaapachtig figuur met een krenterige instelling - T. catalogeerde hem zondermeer bij die verderfelijke huisjesmelkers die zonder schroom het onderste uit de kan haalden - wilde niet horen van een mogelijke upgrade van de appartementsblok. Meer nog, hij lachte het gewoon weg, maar stond er wel op dat precies op de derde dag van elke maand de gemeenschappelijke kosten werden betaald. 'In cash. Contant, mijn beste vriend,' beuzelde hij telkens wanneer T. achter de broodnodige herstellingen informeerde. Hij had het tenslotte opgegeven.

Hij zag twee jongens op de speelplaats die op de vuist gingen. Ze werden meteen ingesloten door een groep kinderen die hen met luide kreten aanmoedigden. De juf van dienst, ze droeg een knalgele broek, daar kon je niet naast kijken, haalde de twee kemphanen kordaat uit elkaar.

T. had het graag anders aangepakt. Hij zou gewacht hebben totdat er eentje het onderspit delfde en de kampioen zou hij gelukwensen, terwijl hij de verliezer wilde aanmoedigen niet op te geven. Er komen zeker andere kansen. Laat je niet doen, verdomme.

Hij keek gelaten naar de juf die beide jongens vermoedelijk inpakte met pedagogisch gezwijmel met de bedoeling hen te laten inzien dat je best vriend kan zijn met iedereen. Met iedereen. Hij verachtte dit hemeltergend schouwspel. T. knarsetandde. Enkele druppels speeksel vonden hun weg naar buiten en gleden in twee parallelle banen van zijn kin terwijl hij zijn vuisten opspande.

Met zijn blik op oneindig, dagdroomde hij terug naar zijn schooltijd. Die beelden doken te pas en te onpas op. Hij zag zichzelf nog staan onder het afdak. Het was er duister, zeker tijdens de donkere wintermaanden. Daar kon hij zich makkelijk terugtrekken, weg van de bully's die in hem meer dan eens een makkelijk doelwit zagen. De keren dat hij werd uitgescholden en bespuwd, meer nog, dat hij letterlijk tegen de grond werd gewerkt door twee paar handen, terwijl de derde hufter hem een flinke schop tussen zijn benen verkocht, waren niet te tellen. Uiteraard waren zijn belagers bijzonder onderlegd om dit uit het zicht van de leerkrachten te doen en indien dit niet mogelijk was, werd hij onderweg naar huis doel van hun pesterijen.

Hij had meermaals geprobeerd om zijn vader de waarheid te vertellen over de schrammen, een occasioneel blauw oog en andere kwetsuren, maar die richtte zijn woede enkel op hem. Het was hij die sterker moest worden, hij die zich beter moest verdedigen, hij die zich niet moest aanstellen.

Voor zijn vader was hij al snel een doetje, geen

zoon van hem, want die zou sterk zijn als een beer en zijn belagers een voor een uitschakelen. Op de koop toe werden de lijfstraffen heviger wanneer T. zich volgens zijn vader misdroeg.

Dat hij omzeggens zijn hele schoolcarrière een primus was, bleek geen enkele invloed te hebben op zijn vader. Hij moest wel toegeven dat zijn moeder hem in de watten legde, tenminste wanneer haar echtgenoot niet thuis was, maar dat maakte de pijn niet minder erg. En zo kwakkelden de jaren verder, zonder enig uitzicht op beterschap.

Totdat zijn vader door een hersenbloeding gedwongen werd om van een rollator gebruik te maken. Het maakte hem tot een bitter man, niet meer in staat om zijn zoon letterlijk de verschillende hoeken van de kamer te laten zien, maar zijn woorden bleken even dodelijk.

Het was op een zaterdagmorgen dat zijn vader de kelderdeur opende en zijn zoon de opdracht gaf alvast twee flessen wijn op te halen zodat die langzaamaan konden chambreren. Hij keek al uit naar het eerste glas van de dag. Het was voor T. én zijn moeder duidelijk dat hij meermaals zijn heil zocht in de fles.

Het idee borrelde pijlsnel op, als was het een bliksemflits. T. dacht er niet over na. Het gebeurde vrijwel automatisch en hij voelde letterlijk niets. Hij keek naar zijn vader, onderaan de trap, onder zijn rollator die half dicht geplooid over hem heen gedrapeerd lag. Een kleine plas helderrood bloed bakende de plek van zijn hoofd af. Zijn rechtervoet bewoog nog lichtjes, maar dat zou snel ophouden, wist T. Zo sloot hij een bedenkelijk hoofdstuk in zijn leven af.

Hij begreep nog steeds niet dat zijn moeder, toen ze

terugkwam van haar dagelijkse boodschappen, enkel nog maar op een haast onmenselijke manier kon krijsen terwijl ze op haar knieën viel naast haar overleden man.

Waarom niet lachen? Waarom niet zuchten van tevredenheid? Waarom niet van de daken schreeuwen dat gerechtigheid is geschied. Want eindelijk kwam er een einde aan vele jaren van iets dat T. zonder pardon terroriseren noemde. Hij was blij, niet dat hij dat zomaar liet merken, maar diep in zijn hart wist hij dat het zo moest eindigen. In bloed. En dat maakte iets in hem wakker. Er borrelde langzaam een inzicht op dat hem tegen wil en dank een duidelijke richting induwde.

Het beloofde een mooie dag te worden toen Van Leeuwen naar het politiebureau cruisede. Het dak van haar cabrio bleef gesloten. Het was daarvoor nog net iets te fris en dat vond ze spijtig. Van Leeuwen wist dat ze snel vatbaar was voor een flinke verkoudheid, dat had ze meermaals ondervonden wanneer ze ondanks de minder goede weersomstandigheden toch niet kon weerstaan om het dak te openen. Rijden met de haren in de wind, vond ze een weldaad.

Nu liet het prachtige Harman Kardon surround sound system de eerste maten van een van de vele Abba-successen op haar los, en dat maakte haar zielsgelukkig. Ze kon niet weerstaan om het refrein voluit mee te zingen terwijl ze met haar duimen tokkelde op het stuur. Ondertussen zorgden de meer dan driehonderd paarden dat ze vlot het woon-werkverkeer in duikelde.

Ze had nog steeds geen spijt van haar beslissing om een BMW Z4 aan te schaffen. En ja, ze wist dat ze op deze manier een flink stuk van haar spaargeld aansprak, maar haar lievelingsopa, die haar bij zijn overlijden een mooie som naliet, zou dit met zijn innemende glimlach goedgekeurd hebben. Ze voelde zich in haar sas en keek uit naar wat de nieuwe dag verder voor haar in petto had.

‘Van Leeuwen ... , ‘op mijn bureau graag. Nul!’ riep Plantijn. Het werd muisstil in de kerker. Het was er klein, er waren nauwelijks ramen en het was geschilderd in een soort kaki gelige kleur die het nauwst aanleunde bij de inrichting van enkele cellen in de kelderverdieping. Van Leeuwen vond het een kleur die duizeligheid en misselijkheid opriep. Ze had zich, toen ze er nog maar enkele dagen werkte, volledig voor afgesloten. Het laatste dat ze wilde was dat

die tint haar stemming zou beïnvloeden.

Dit klinkt niet goed, dacht ze. *Plantijn. Boos. Nee, meer dan dat. Woedend?* Zo kende zij hem niet. Niet dat Plantijn steeds het zonnetje in het huis was, integendeel. Maar dit was vreemd.

‘Sluit de deur achter je en ga zitten.’ Terwijl sloot hij de lamellen. Hij wil duidelijk geen inkijk, dacht ze. Toen Plantijn aan zijn bureau zat, zijn handen als in een gebed gevouwen, ellebogen op het bureaublad en zijn kin op zijn handen liet rusten, wist ze dat dit niet goed zou uitpakken. Ze keek verbluft naar haar chef maar wachtte verder af.

Op Plantijns rechterwang zat een kleine ronde pleister.

‘Van Leeuwen,’ tierde Plantijn. Ze schrok zich te pletter en schoof naar het puntje van haar stoel. Ze had het moeilijk om niet steeds naar die pleister te kijken en zette zich schrap.

‘Moet ik nu van commissaris Maes horen dat jij hem zondermeer gevraagd hebt om een telefoonnummer te checken, een gesprek dat verdorie hier op het bureau plaatsvond en je vindt het gewoonweg niet noodzakelijk om mij, jouw directe chef, daarvan op de hoogte te brengen? Hoe denk je dat ik me voelde? Voor Maes leek het alsof eender wie van onze dienst, naar eigen goeddunken, zo’n opdracht kan geven, ZONDER mij te informeren!’

Van Leeuwen, gewoonlijk niet op haar mondje gevallen, bracht alleen maar een troosteloze *euh* uit. Ze had het even niet meer. Dat je voor zo’n onbeduidend iets zo uit je dak kon gaan, was voor haar een mysterie.

‘Dat is jouw reactie, Van Leeuwen? Euh. Meer heb je hier niet aan toe te voegen?’